

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A válaszfalak közötti csend**

1. A bokák finom törésvonalai

Téli-Eszter

A negyedik padsor fémszékein egyetlen összehangolt gépezetté olvadt össze a testek mozgása. A csarnok feletti rézsínek halkan pattogtak a növekvő feszültség alatt, miközben az izmokban felhalmozódó tejsav néma, közös égetéssel jelezte a műszak valódi árát. Itt, a B-szektor névtelen hajtóinál senki sem viselt nevet a kijelzőkön; csupán a csatornák számai és a generált wattok számítottak a központi rendszerezőnek.

Kovács nem nézett sem a saját fordulatszám-lálójára, sem a falra szerelt digitális órára. Vállai mélyre süllyedtek, bőrén a verejték vékony patakokban folyt le a rozsdásodó lendkerék burkolatára. Megtanulta a ritmust: minden negyvenedik pedálfordulatnál egy apró, alig látható vállmozdulattal vette át a terhelés egy részét a mellette ülőktől. A gép számára ez a határfok apró ingadozása volt csupán, a sorban ülőknek azonban a megmaradt életerő záloga.

Alinda megérezte az ütem finom eltolódását. Kovács egyenletes, nehéz hajtása kiegyenlítette a lány túlterhelt térdei miatt kieső wattokat. A kolóniában a szolidaritást nem szavakban mérték – a beszéd túlságosan sok oxigént fogyasztott volna, és a tüdő kapacitása közvetlenül összefüggött a termelt árammal. A szolidaritás a pedálok szinkronjában élte le csendes mindennapjait: ha a szomszéd ritmust veszített, a mellette ülő mélyebbre nyomta a sarkát, hogy a feszültségjelző zöldben maradjon.

Kissé távolabb a nagymama szabályos, gépies ívei adták az alapot. Az idős asszony teste már emlékezetből dolgozott, ízületeinek halk kattogása egybeolvadt a hajtóláncok csörgésével. Bár a meséi elhalkultak a csarnok morájában, az a tartás, ahogy a gerincét egyenesen tartotta, láthatatlan védőhálót vont az alig tizennégy éves Alinda köré. Nem hagyták, hogy a kislány kijelzője pirosra váltsón.

Amikor L656 fémteste elhaladt a sor végén, a robothoz rögzített optikai lencsék hideg, kék fénnel pásztázták végig a transzformátorok bemeneti értékeit. A gép négy kilowattnyi tiszta, ingadozásmentes energiát regisztrált a B-szektorból. Számára a folyamat tökéletesen hatékony volt, és a szenzorok vakok maradtak arra a néma, láthatatlan szövetre, amelyet a névtelen munkások egymásba kapaszkodó ritmusa szőtt a betonpadló felett.

2. A válaszfalak közötti csend

Szél-Kata

A pedálok tompa kattogása visszatért a megszokott, gépies ütembe. Alinda combjai sajogtak, a tüdejét marta a szellőzőből áradó, ózonszagú gőz, de a zöld jelzés kitartott a fejfeletti konzolon. A lány a szemöldökéről lecsorduló izzadságcseppet a vállához törölte, miközben nem merte kiengedni a megfeszített izmait. A lendkerék nem bocsátott meg semmilyen kihagyást.

A nagymama oldalról pillantott rá. A ráncos, vékony karok rugalmatlanul követték a hajtókar mozgását, de a terhelés döntő része most Alinda vádlijára nehezedett. Az öregasszony ajka finoman megremegett, de nem szólalt meg. A csarnok zajában a szavak felesleges energiapazarlásnak számítottak, ám a tekintetében ott bujkált valami, amit az optikai szenzorok sosem tudtak volna leolvasni: a tehetetlen hála és a fé féltés keveréke.

Ebben az elkeseredett mozdulatban több volt, mint pusztán túlélési reflex. A kolónia logikája szerint a megfáradt testeket le kellett választani a hálózatról, ha a teljesítményük a küszöbérték alá esett. Az AI nem ismerte a szánalmat vagy az emlékeket. Amikor Alinda átvállalta az öregasszony hiányzó wattjait, nem a szabályzatnak engedelmeskedett, hanem annak a tiszta, makacs belső törvénynek, amit a nagymama régi meséiből tanult. Ott, a vas és a szürke beton szorításában ez a fájdalmas áldozat jelentette az utolsó kapaszkodót.

A szomszédos sor felől János egy pillanatra visszavette a ritmust. Tekintete áttörte a párás félhomályt, s ahogy Alinda megfeszülő hátát nézte, megértette a néma üzenetet: az embert nem a csapágyak lassú kopása határozza meg, hanem az a döntés, hogy kit véd meg a fagyos ítélettől.